

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/655/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2712206774
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2712206774.1

Uznesenie

Krajský súd Trnava v právnej veci navrhovateľa: Československá obchodná banka, a. s., so sídlom Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36 854 140, proti odporkyňi: R. T., nar. XX.X.XXXX, T. XXX/XXX, XXX XX P., o zaplatenie 1.455,36 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu v Skalici č. k. 3C/294/2012 - 93 zo dňa 7. apríla 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu I. stupňa sa ruší a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd rozhodol, že: Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 888,06 eur, úrok z úveru vo výške 81,95 eur, úroky z omeškania vo výške 8,49 eur a úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 888,06 eur od 16.5.2011 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd návrh zamietol. O trovách rozhodol tak, že odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 29,98 eur a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd ďalej ručil, že zmluvné podmienky obsiahnuté v Zmluve o ČSOB spotrebiteľskom úvere zo dňa 3.12.2009 veriteľa: Československá obchodná banka, a. s., so sídlom Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36 854 140, zmluva uzavretá na strane druhej s odporkyňou ako dlžníkom v nasledujúcich bodoch v znení: - V článku IV. posledná veta predposledného odseku za podanie žiadosti o úver a za spracovanie úveru dlžník zaplatí poplatok vo výške 33,19 eur, ktorý je splatný v deň podpisu a posledný odsek za správu úveru bude banka účtovať dlžníkovi mesačne poplatok vo výške 1,99 eur a to za každý i začatý kalendárny mesiac. Dlžník sa zaväzuje platiť tento poplatok v období čerpania vždy ku koncu kalendárneho mesiaca, ďalej ku koncu obdobia čerpania a v období splácania vždy súčasne s každou anuitnou splátkou úveru. - V čl. VI. pre prípad omeškania so zaplatením akýchkoľvek záväzkov podľa tejto zmluvy berie dlžník na vedomie a súhlasí s tým, že dlžnú sumu so zaplatením ktorej bude v omeškaní, je banka oprávnená úročiť úrokom z omeškania. Výška sadzby úroku z omeškania je určená v Obchodných podmienkach pre ČSOB spotrebiteľské úvery, ktoré sú súčasťou zmluvy. - V čl. VII. v bode 5 prvá a druhá veta Začiatkom poistenia je prvý deň čerpania úveru uvedený v čl. I tejto zmluvy. Koniec poistenia je deň poslednej splátky uvedený v zmluve o úvere, v bode 8 posledná veta výška mesačného poplatku predstavuje 1,08 eur a je po celú dobu trvania úverového vzťahu nemenná a v bode 13 celkový mesačný poplatok za poistenie úveru je 1,91 eur, sú neprijateľnými podmienkami. Súd určil, že zmluvné podmienky obsiahnuté v obchodných podmienkach pre ČSOB spotrebiteľské úvery v nasledujúcich bodoch v znení: - V bode 4.2, ak sa dlžník dostane do omeškania so zaplatením akýchkoľvek záväzkov podľa zmluvy je banka oprávnená účtovať dlžníkovi úrok z omeškania vo výške, ktorú banka zverejňuje v prevádzkových priestoroch pobočiek banky a na V., pričom banka je oprávnená inkasovať úrok z omeškania z účtu dlžníka aj bez jeho súhlasu. Splátky istiny po termíne splatnosti sa budú naďalej úročiť úrokovou sadzbou uvedenou v zmluve a k nej navyše sa môžu úročiť aj sadzbou úroku z omeškania. Úroky a poplatky neuhradené v termínoch splatnosti sa budú úročiť len sadzbou úroku z omeškania. Dlžník vyhlasuje, že bol pri podpise zmluvy informovaný o výške sadzby úroku z omeškania platnej ku dňu podpisu zmluvy. - V bode 4.4 banka je oprávnená účtovať dlžníkovi za svoje služby odplatu, ktorú predstavujú poplatky podľa sadzobníka banky. - V bode 5.5

úrok z omeškania je dlžník povinný uhradiť vždy k poslednému pracovnému dňu kalendárneho mesiaca a ku dňu splatenia úveru. Sú neprijateľnými podmienkami. Navrhovateľ požadoval priznať pohľadávku vyčíslenú ku dňu 17.9.2012, ktorá pozostávala z nesplatenej istiny vo výške 888,06 eur, z úrokov z úveru vo výške 269,82 eur, z úrokov z omeškania vo výške 155,18 eur a z poplatkov vo výške 142,30 eur. Odporkyňa odo dňa čerpania úveru do dňa predčasnej splatnosti úveru zaplatila navrhovateľovi finančné prostriedky celkom 512,62 eur, pričom z tejto sumy navrhovateľ započítal na istinu 111,94 eur, na úroky z úveru sumu 131,56 eur, na úrok z omeškania sumu 2,38 eur a na poplatky sumu 266,74 eur. Súd nemal v konaní preukázané, že by odporkyňa zvýšnú časť úveru uhradila a preto je povinná v zmysle vyššie uvedených skutočností navrhovateľovi zaplatiť nesplatenú časť istiny vo výške 888,06 eur. V zmysle bodu IV. zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere vyčerpaný a nesplatený úver je úročený úrokom z úveru vo výške 15,80 % ročne. Zo špecifikácie dlžnej pohľadávky súd zistil, že do dňa zosplatenia úveru vznikol navrhovateľovi nárok na úrok z úveru vo výške 213,51 eur, pričom odporkyňa zaplatila na úrok sumu 131,56 eur, z čoho vyplýva, že na úroku z úveru nesplatila odporkyňa úrok vo výške 81,95 eur, vzhľadom na to súd uložil odporkyni povinnosť zaplatiť aj riadny úrok vyčíslený ku dňu zosplatenia úveru, t.j. ku dňu 15.5.2011 v sume 81,95 eur. Navrhovateľ síce žiadal úrok z úveru priznať vo výške 269,82 eur ako aj úrok z úveru zo sumy 888,06 eur vo výške 15,80 % ročne od 18.9.2012 do zaplatenia, čiže navrhovateľ sa v predmetnej veci okrem iného domáha úrokov za úver (odplatné úroky) aj za obdobie po splatnosti úveru. Vzhľadom k tomu, že posledná splátka bola podľa zmluvy splatná dňa 15.12.2014, avšak dňa 15.5.2011 došlo k zosplateniu úveru, od tohto dňa už navrhovateľ nemá nárok na úrok z úveru. Právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov by navrhovateľovi prináležalo iba v prípade, ak by v zmluve o úvere nebol dohodnutý čas, na ktorý sa úver poskytuje. Z ust. § 502 a § 503 Obchodného zákonníka podľa názoru súdu vyplýva, že dlžník je povinný na základe zmluvy o úvere platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov až do doby určenej zmluvou ako lehota splatnosti úveru. Vzhľadom k tomu, že si účastníci úveru dohodli úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby - do zosplatenia úveru nevrátil, prichádzajú do úvahy za obdobie po zosplatení úveru úroky z omeškania, ktoré majú sankčnú povahu. Súd preto navrhovateľovi síce priznal zosplatenú istinu a úroky za úver, ale len za úroky do splatnosti úveru. Po splatnosti úveru má navrhovateľ právo na iné príslušenstvo ako na úroky, a to na úroky z omeškania za omeškanie dlžníka, ktorý nezaplatil riadne a včas. S poukazom na ustanovenie § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzavretie zmluvy o úvere), podľa ktorého od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, súd zamietol návrh navrhovateľa v časti sumy 142,30 eur, ktorá predstavovala nezaplatené poplatky vyplývajúce z návrhu ako aj zo sumarizácie poplatkov ku dňu 15.5.2011, ide o opakujúce sa poplatky za správu úveru, poistenie, za výzvy a za prvú upomienku. Poplatky za výzvy a za prvú upomienku nie sú v zmluve o úvere uvedené a preto podľa § 4 ods. 4 z. č. 258/2001 Z.z. navrhovateľ nemôže od odporkyne požadovať poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Poplatky za správu úveru ako aj poplatky za poistenie sú síce v zmluve o úvere uvedené, avšak súd ich považuje za individuálne nedojednané, nakoľko ide o zmluvu, ktorá je formulárom, kde boli poplatky už vopred navrhovateľom vpísané, odporkyňa si tak musela zobrať úver ako celok už aj s poistením a poplatkami za správu úveru, pričom uvedená zmluva nedáva možnosť neprijatť poistenie a navrhovateľ nepreukázal, že by tieto poplatky boli individuálne dojednané. Súd považuje za neprijateľné, aby odporkyňa v postavení spotrebiteľa znášala akékoľvek výdavky navrhovateľa spojené s vymáhaním pohľadávky, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa, pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované vo vlastnom záujme dodávateľa a takisto bol návrh v tejto časti nepreskúmateľný. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd nemohol akceptovať to, že navrhovateľ si navrhovateľ účtoval rôzne poplatky, na ktoré nemá právny nárok a preto súd návrh aj v tejto časti zamietol. Súd ďalej dodáva, že navrhovateľ síce započítal splátky odporkyne vo výške 266,74 eur na poplatky. Konanie v súdnej veci účastníkov môže začať iba na návrh a súd nemôže v sporovom konaní prekročiť návrhy účastníka. Súd preto nemôže započítať tieto platby v prospech odporkyne bez jej úkonu k započítaniu, ktorý odporkyňa v konaní neurobila a nepodala ani protinávrh na vrátenie tejto sumy. Navrhovateľ si ďalej v návrhu uplatňoval úroky z omeškania v sume 155,18 eur vyčíslené ku dňu 17.9.2012. K zosplateniu úveru došlo ku dňu 15.5.2011 listom zo dňa 16.2.2006, ktorým bola odporkyňa vyzvaná zaplatiť dlh do 29.5.2011. Súd zo špecifikácie dlžnej pohľadávky zistil, že do dňa zosplatenia úveru boli úroky z omeškania v sume 10,87 eur, ktoré odporkyňa splatila vo výške 2,38 eur a preto súd priznal navrhovateľovi nesplatené úroky z omeškania vo výške 8,49 eur, nakoľko zo špecifikácie dlžnej sumy vyplýva, že navrhovateľ pri ich výpočte použil zákonnú sadzbu vo výške 9 %. Súd priznal navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 888,06 eur

od 16.5.2011 do zaplataenia, pre nedodrżanie termínov a výšky splátok odporkyňou zo spotrebiteľského úveru a ani po zosplatení úveru neuhradila svoj dlh včas a dostala sa tak do omeškania s istinou vo výške 888,06 eur a je aj naďalej v omeškani. Uplatnená výška úroku z omeškania je v súlade s § 517 ods. 2 a k nemu patriacim vykonávacím predpisom., t.j. nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Zároveň súd zamietol nárok navrhovateľa na 8,75 % úrok z omeškania ročne zo sumy 412,12 eur od 18.9.2012 do zaplataenia pozostávajúcej z kapitalizovanej časti zmluvného úroku a nezaplataených poplatkov k 17.9.2012 z dôvodu, že v zmysle ust. § 121 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením a v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu z 29.3.1995 sp. zn. 6Obdo 4/94 nie je možné požadovať úroky z omeškania z príslušenstva, nakoľko toto nie je súčasťou pohľadávky. V rámci súdnej kontroly danej vnútroštátnemu súdu Smernicou Rady č. 93/13/ EHS sa súd zaoberal otázkou, či zmluva neobsahuje pre spotrebiteľa neprijateľné podmienky. Súd preskúmal zmluvné podmienky obsiahnuté v Zmluve o ČSOB spotrebiteľskom úvere zo dňa 3.12.2009 ako aj zmluvné podmienky obsiahnuté v obchodných podmienkach pre ČSOB spotrebiteľské úvery a zistil, že tieto obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. U poplatkov sa jedná o vedľajšie plnenie, dané dodávateľom do zmluvy, ktoré nemá vplyv na dojednania o predmete plnenia, t.j. poskytnutia úveru odporkyňi a jej povinnosti vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky z istiny. Súd určil za neprijateľnú podmienku čl. IV. posledná veta predposledného odseku zmluvy, podľa ktorej za podanie žiadosti o úver a za spracovanie úveru dlžník zaplatí poplatok vo výške 33,19 eur, ktorý je splatný v deň podpisu ako aj posledný odsek tohto článku, kde za správu úveru bude banka účtovať dlžníkovi mesačne poplatok vo výške 1,99 eur a to za každý i začatý kalendárny mesiac. Dlžník sa zaväzuje platiť tento poplatok v období čerpania vždy ku koncu kalendárneho mesiaca, ďalej ku koncu obdobia čerpania a v období splácania vždy súčasne s každou anuitnou splátkou úveru. Súd považuje podmienku, podľa ktorej sa zaväzoval spotrebiteľ zaplatiť aj náklady veriteľa spojené s úverom, za individuálne nevyjednanú a za neplatnú. Zákon o spotrebiteľských úveroch síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku (§ 2 písm. e/), ale je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi, ktoré je v jeho záujme. Dodávateľ by pritom nemal podľa § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z.z. požadovať poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve. Vedením úverového účtu si banka realizovala svoju evidenčnú činnosť pri poskytnutí úverov klientom. Účet si banka vedie vo svoj prospech a nie v prospech dlžníka, banka teda dlžníkovi neposkytuje. Vedením úverového účtu žiadnu odplatnú službu v prospech dlžníka. Súd má za to, že navrhovateľovi nepatrí ani poplatok za správu úveru uvedený v zmluve o úvere, pretože ako už súd uviedol, predpokladá sa, že za poplatok sa poskytne nejaká odplatná služba alebo protiplnenie, o ktorých bol povinný navrhovateľ podľa § 120 ods. 1 O.s.p. do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania preukázať, že protiplnenie veriteľ aj poskytol a ak tak navrhovateľ neurobil, považoval súd podmienku za individuálne s odporcom nevyjednanú, neprijateľnú a pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ a § 54 ods. 5 OZ za neplatnú. Právny úkon banky, zaažujúci spotrebiteľa neprijateľnou podmienkou, záväzkom platiť za niečo, čo v plnení spotrebiteľ od veriteľa neobdržal je podľa 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 39 Občianskeho zákonníka právnym úkonom neplatným, ktorý svojím obsahom aj účelom odporuje zákonu a je neplatný aj pre rozpor s dobrými mravmi. Dlžníka neplatný právny úkon nezaväzuje, nevzniká mu povinnosť niečo dať veriteľovi a z neplatného právneho úkonu nemožno ani veriteľovi priznať plnenie na poplatkoch. Tak ako bolo vyššie uvedené aj poplatky za poistenie súd považuje za individuálne nedojednané, nakoľko ide o zmluvu, ktorá je formulárom, kde boli poplatky už vopred navrhovateľom vpísané, odporkyňa si tak musela zobrať úver ako celok už aj s poistením a poplatkami za správu úveru, pričom uvedená zmluva nedáva možnosť neprijať poistenie. Z uvedených dôvodov súd určil tiež neprijateľnú podmienku v bode 5.5 zmluvy, podľa ktorej úrok z omeškania je dlžník povinný uhradiť vždy k poslednému pracovnému dňu kalendárneho mesiaca a ku dňu splatenia úveru, nakoľko ani tu nebolo určené v akej výške je odporkyňa povinná platiť úrok z omeškania. Na uvedené nadväzuje neprijateľná podmienka v bode 4.4 v obchodných podmienkach pre ČSOB spotrebiteľské úvery, podľa ktorej je banka oprávnená účtovať dlžníkovi za svoje služby odplatu, ktorú predstavujú poplatky podľa sadzovníka banky. Táto podmienka je taktiež neurčitá, neobsahuje konkrétne vymedzenie poplatkov, pričom sadzovník banky nie je súčasťou zmluvy. U poplatkov sa jedná o vedľajšie plnenie, dané dodávateľom do zmluvy, ktoré nemá vplyv na dojednania o predmete plnenia, t.j. poskytnutia úveru odporkyňi a jej povinnosti vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky z istiny. Súd určil za neprijateľnú podmienku v čl. VI. zmluvy, podľa ktorej pre prípad omeškania so zaplataením akýchkoľvek záväzkov podľa tejto zmluvy berie dlžník na vedomie a súhlasí s tým, že dlžnú sumu so zaplataením ktorej bude v omeškani, je banka oprávnená úročiť úrokom z omeškania. Výška sadzby úroku z omeškania je určená v Obchodných podmienkach pre ČSOB spotrebiteľské úvery, ktoré sú súčasťou zmluvy. Na uvedenú neprijateľnú podmienku nadväzuje ďalšia nachádzajúca sa v bode 4.2 OP, kde ak sa dlžník dostane do omeškania so zaplataením akýchkoľvek

záväzkov podľa zmluvy je banka oprávnená účtovať dlžníkovi úrok z omeškania vo výške, ktorú banka zverejňuje v prevádzkových priestoroch pobočiek banky a na V., pričom banka jej oprávnená inkasovať úrok z omeškania z účtu dlžníka aj bez jeho súhlasu. Splátky istiny po termíne splatnosti sa budú naďalej úročiť úrokovou sadzbou uvedenou v zmluve a k nej navyše sa môžu úročiť aj sadzbou úroku z omeškania. Úroky a poplatky neuhradené v termínoch splatnosti sa budú úročiť len sadzbou úroku z omeškania. Dlžník vyhlasuje, že bol pri podpise zmluvy informovaný o výške sadzby úroku z omeškania platnej ku dňu podpisu zmluvy. Obe tieto podmienky sú neurčité, nie je jasné o aké záväzky ide, za ktoré má spotrebiteľ platiť, navyše v žiadnom ustanovení zmluvy a ani v Obchodných podmienkach pre ČSOB spotrebiteľské úvery nebola určená výška úroku z omeškania. Nie je tak zrejmé, za čo má spotrebiteľ plniť a v akej sadzbe úroku z omeškania. Právny úkon je v tejto časti nezrozumiteľný, neurčitý a preto podľa § 37 ods. 1 OZ neplatný. Tieto záväzky nie sú v zmluve ani OP presne špecifikované a tu vzniká dodávateľovi priestor účtovať spotrebiteľovi úrok z omeškania z akýchkoľvek záväzkov, dokonca aj úroky z omeškania aj z úrokov z omeškania, úroky z omeškania z poplatkov atď. Ako už bolo spomínané vyššie s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu z 29.3.1995 sp. zn. 6Obdo 4/94 nie je možné požadovať úroky z omeškania z príslušenstva, nakoľko toto nie je súčasťou pohľadávky. Súd určuje za neprijateľnú podmienku čl. VII. v bode 5 prvá a druhá veta zmluvy, podľa ktorého začiatkom poistenia je prvý deň čerpania úveru uvedený v čl. I tejto zmluvy. Koniec poistenia je deň poslednej splátky uvedený v zmluve o úvere, v bode 8 posledná veta výška mesačného poplatku predstavuje 1,08 eur a je po celú dobu trvania úverového vzťahu nemenná a v bode 13 celkový mesačný poplatok za poistenie úveru je 1,91 eur a to z dôvodu, že ide o formulárové tlačivo zmluvy, pričom odporkyňa nemala možnosť odmietnuť poistenie pre skutočnosť, že sa jedná o formulárovú zmluvu. U poistenia sa jedná o vedľajšie dojednanie, ktoré nemá vplyv na hlavný predmet zmluvy, týkajúci sa dojednaní o úvere. Zmluvná podmienka o poistení spolu s čl. VII. bod 5 je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 37 ods. 1 OZ, nakoľko nebol pre zo strany odporkyne urobený slobodne, vážne a je neurčitým prejavom vôle. Právnomu úkonu zo strany spotrebiteľa chýbajú náležitosti slobodnej vôle, pretože je daný do zmluvy dodávateľom na predtlačenej a ním vopred pripravenej zmluvy, čo spôsobuje v zmysle § 37 ods. 1 OZ neplatnosť právneho úkonu. Spotrebiteľ, resp. odporkyňa mohla zmluvu buď ako celok prijať alebo odmietnuť, nemohla ovplyvniť obsah týchto častí zmluvy, formulovaných navrhovateľom ako jej vyhlásenie. Čo sa týka zmluvy o úvere v časti poistenia ako ďalšieho právneho úkonu, ktorým sa zamýšľalo vyvolať medzi účastníkmi či medzi odporkyňou a treťou osobou ďalší záväzkový vzťah, súd poukazuje na ustanovenie § 788 ods. 1 a 2 OZ, podľa ktorého poistnou zmluvou sa poistiteľ zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená a fyzická alebo právnická osoba, ktorá s poistiteľom poistnú zmluvu uzavrela, je povinná platiť poistné a poistná zmluva má obsahovať najmä podľa písm. a) až f) výšku poistnej sumy, v prípade poistenia osôb výšku zaručenej poistnej sumy, výšku poistného, jeho splatnosť a či ide o jednorazové poistné alebo bežné poistné, poistnú dobu, údaj o tom, či je dohodnuté, že v prípade poistenia osôb sa bude oprávnená osoba podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, práva a povinnosti poisťovateľa, poisteného a toho, kto s poisťovateľom uzaviera poistnú zmluvu, výšku odkupnej hodnoty, ktorú poisťovateľ vyplatí v prípade poistenia osôb pri predčasnom ukončení poistenia. Ak navrhovateľ tvrdil, že má nárok na zaplatenie poistného, bolo jeho povinnosťou preukázať, že vznikla platne zmluva o poistení, o čom súdu nepredložil žiadny dôkaz. Pre neunesenie dôkazného bremena o záväzkovom vzťahu zo zmluvy o poistení, o výške poistenia nemožno akceptovať, ani podmienku, že v splátke je zahrnuté aj poistné. Záver o neunesení dôkazného bremena pri poistnej zmluve nemá vplyv na platnosť zmluvy o úvere a povinnosti odporkyne plniť z tejto zmluvy (§ 52a ods. 1, 2 OZ). Z vyššie uvedených dôvodov súd návrh v prevyšujúcej časti o istinu, úroky, úroky z omeškania a poplatky ako neopodstatnený zamietol. O trovách konania súd rozhodoval podľa § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Navrhovateľ nebol v konaní celkom úspešným účastníkom oproti odporkyňi a preto súd vypočítal jeho pomer úspechu resp. neúspechu k pomeru úspechu resp. neúspechu protistrany v konaní. Pomer rozdelenia trov konania zodpovedá pomeru úspechu navrhovateľa zníženého o pomernú časť jeho neúspechu. Navrhovateľ sa domáhal zaplatenia sumy 1 455,36 eur, z toho mu súd priznal sumu 978,50 eur (888,06 eur + 81,95 eur + 8,49 eur) a do zvyšku tejto sumy o 476,86 eur návrh zamietol. Miera úspechu navrhovateľa predstavuje 67,23 % a u odporkyne 32,77 %, čo znamená, že navrhovateľ má nárok na náhradu trov konania vo výške 34,46 % (67,23 % - 32,77 %), ktoré počas konania zaplatil a preto súd priznal navrhovateľovi náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok v sume 29,98 eur (34,46 % zo sumy 87 eur).

Proti výrokom rozsudku, ktorým okresný súd žalobu v časti zamietol a zároveň vyslovil v zmysle a v obchodných podmienkach navrhovateľa niekoľko neprijateľných podmienok, podal odvolanie

navrhovateľ, pretože rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) ako aj ďalšie dôvody tak, ako je ďalej uvedené. Navrhovateľ má za to, že nesprávne posúdil jeho nárok na úrok z úveru po zosplatnení a úroky z omeškania z nich, nakoľko s poskytnutím peňažných prostriedkov sa viaže aj povinnosť platiť úroky z úveru (§ 497 Obchodného zák.). Úroky z úveru (peňažných prostriedkov, ktoré dlžník čerpal) v tomto prípade sú osobitnou peňažnou náhradou, súvisiacou s poskytnutím finančných prostriedkov. Z podstaty úveru ako ceny za používanie peňažných prostriedkov vyplýva povinnosť dlžníka platiť úrok a tá trvá až do doby vrátenia úveru. Úrok z omeškania predstavuje sankciu za omeškanie, pričom úrok z úveru je odplatom za poskytnutý úver. Jedno s druhým nevyklučuje Občiansky ani Obchodný zákonník. Vzhľadom na dispozitívnosť ust. § 502 Obchodného zákonníka si zmluvné strany môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t. j. dobu počas ktorej má dlžník platiť úroky v zmluve o úvere dojednať odchyľne. V Obchodných podmienkach pre ČSOB spotrebiteľské úvery čl. 4.2 tretia veta, ktoré sú súčasťou Zmluvy o úvere navrhovateľ ustanovil, že: „Splátky istiny po termíne splatnosti sa budú naďalej úročiť úrokovou sadzbou uvedenou v zmluve a k nej navyše sa môže úročiť aj sadzbou úroku z omeškania. Navrhovateľovi prislúchajú úroky z úveru z istiny až do úplného reálneho zaplatenia istiny, nie ako tvrdí súd iba za obdobie do zosplatnenia úveru. Navrhovateľ považuje rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu v časti poplatkov s poukazom na v tom čase platnú právnu úpravu za nesprávne. Dojednanie poplatku za správu úveru (ďalej len „Poplatok“) bolo až do 10.06.2013 v Slovenskej republike legítimne, a preto nemôže byť považované za neplatné. Navrhovateľ upozorňuje na to, že v slovenskom právnom poriadku, konkrétne v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZSU“), sa výslovne počíta s účtovaním poplatkov, vrátane poplatku za vedenie účtu (§ 9 ods. 2 písm. k/, n/). Smernica 2008/48/ES (ďalej len „Spotrebiteľská smernica“), kde v preambule, bod 22 je uvedený: „Členské štáty by mali mať aj naďalej možnosť zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré zakazujú veriteľom žiadať od spotrebiteľa, aby si v súvislosti so zmluvou o úvere otvoril bankový účet alebo uzavrel dohodu o ďalšej doplnkovej službe, alebo aby hradil výdavky alebo poplatky za takéto bankové účty alebo ďalšie doplnkové služby. Spotrebiteľská smernica taktiež počíta s existenciou takýchto poplatkov, ale zároveň rešpektuje právo jednotlivých členských štátov ich prípadne zakázať. Túto možnosť, ale slovenský zákonodarca pôvodne nevyužil, a preto bol Poplatok legítimný. Až na základe novely zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „ZB“), účinnnej od 10.06.2013, bolo doplnené ustanovenie § 37 ods. 12 ZB. V dôsledku zmeny legislatívy navrhovateľ prestal Poplatok za správu úveru účtovať v júni 2013 u všetkých úverových klientoch. Poskytnutie úveru je potrebné chápať ako komplexný bankový produkt (zahrňujúci úver a súvisiace služby), za ktorý je platená cena spočívajúca v úrokoch a poplatkoch. Táto dualita platieb za poskytnutý úver je vyjadrená aj priamo v Zmluve o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii, podľa ktorého celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úroku a poplatku, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou... Popri úrokoch bude platiť aj ďalšie poplatky, ktoré sú premietané vo výške RPMN. Odporkyňa ešte pred podpisom Zmluvy o úvere vedela všetko o výške mesačnej anuitnej splátky a taktiež to, že bude povinná platiť poplatok za spracovanie úveru vo výške 33,19 eur a mesačný poplatok za správu úveru vo výške 1,99 eur. Odporkyňa poplatok za správu úveru riadne platila, neprotestovala proti nemu ani nežiadala žiadne vysvetlenie ohľadne toho poplatku. Rozhodnutie odporkyne uzavrieť zmluvu bolo slobodné a odporkyňa bola riadne a dostatočne informovaná o podstate zmluvného vzťahu. Navrhovateľ nepopiera skutočnosť, že dojednanie o poistení úveru je inkorporované priamo do textu úverovej zmluvy ako samostatný článok, ale pre vznik platného poistenia, ktoré sa pri uzatváraní zmluvy o úvere dojednáva individuálne je nevyhnutné vyplniť meno a rodné číslo poisteného a obsah poistnej zmluvy je priamo inkorporovaný v článku VII. Zmluvy o úvere. Odporkyňa chcela poistiť svoj úver pre prípad smrti, invalidity, následkom choroby alebo úrazu, pracovnej neschopnosti a straty zamestnania, dôkazom čoho sú aj jeho úhrady poplatku za poistenie úveru vo výške 1,91 eur mesačne. Svoju vôľu odporca prejavil jediným právne relevantným spôsobom, a to vlastnoručným podpisom. Ďalšie tvrdenia súdu ohľadne neprijateľnosti účtovanie poplatkov za upomienky a výzvy považuje navrhovateľ taktiež za nesprávne, nakoľko v danom prípade poskytuje odporcovi (dlžníkovi) protiplnenie, službu tým, že v prípade jeho omeškania s plnením záväzku mu zašle upomienku a následne výzvu na plnenie, čo navrhovateľ aj dostatočne preukázal listinnými dôkazmi. Navrhovateľ sa touto službou snaží upozorniť odporcu (dlžníka), aby svoj záväzok splnil riadne a včas v zmysle zmluvy o úvere. Výška poplatku za túto službu, ktorú okrem iného poskytujú všetky banky v Slovenskej republike je primeraná nákladom, ktoré vznikajú na strane navrhovateľa. Navrhovateľ má za to, že priamo Obchodný zákonník v § 369 pri spotrebiteľských zmluvách odkazuje na predpisy Občianskeho práva a teda na Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho

zákonníka. Ustanovenie Obchodného zákonníka iba potvrdzuje tú skutočnosť, že aj absolútny obchod, akým je úverová zmluva, sa môže zároveň považovať za spotrebiteľskú zmluvu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a práve preto priamo v Obchodnom zákonníku upravil ako sa majú riešiť úrok z omeškania v takýchto prípadoch. V rámci konania súd preskúmal zmluvné podmienky obsiahnuté v Zmluve o úvere, ako aj zmluvné podmienky obsiahnuté v obchodných podmienkach a dospel k záveru, že tieto obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky. V kontexte vyššie uvedeného v bode I. tohto odvolania, navrhovateľ s týmto tvrdením nesúhlasí a súdom určené zmluvné podmienky, ako aj zmluvné podmienky obsiahnuté v obchodných podmienkach nepovažuje za neprijateľné. Navrhovateľ má za to, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil ustanovenia ohľadom poistenia úveru. Slovenský právny poriadok nezakazuje, aby účastníci zmluvného vzťahu uzavreli aj dve zmluvy v rámci jednej listiny. V čl. VII Zmluvy o úvere je presne uvedené, že súčasťou úveru je aj poistenie, kto je poisťníkom, poisťovateľom a poisteným, akými podmienkami sa poistenie riadi, začiatok a koniec poistenia, zánik poistenia, výška poisťného. Z uvedeného je zrejmé, že v tomto článku sú všetky podstatné náležitosti zmluvy v zmysle ust. § 788 Občianskeho zákonníka. Tak ako je uvedené vyššie (I.) v prípade poistenia ide o individuálne dojednanie. Odporkyňa jednoznačne preukázala, že jej prejav vôle bol urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Zároveň dávajú do pozornosti princíp autonómie vôle a slobody konania a v danej súvislosti odkazujú aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23 Cdo 1201/2009, t.j. že ochranu spotrebiteľa nie je možné pojať ako ochranu ľahkomyselnosti a nerozvážnosti spotrebiteľa. Podľa názoru navrhovateľa došlo na strane Okresného súdu Skalica k nesprávnej interpretácii právnej normy, ktorá je v rozpore s princípom spravodlivosti. Nesprávnym výkladom a aplikáciou právneho predpisu súd spôsobil, že protistrana v súdnom konaní nadobudla výhodnejšie postavenie v konaní, čím bol poškodený navrhovateľ. Navrhovateľ využil svoje právo na to, aby bola jeho vec spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom, avšak súd svojím konaním nezabezpečil rovnosť účastníkov v konaní a rovnako porušil princíp spravodlivosti. Navrhovateľ žiada odvolací súd v zmysle ust. § 220 O.s.p. v spojení s ust. § 223 O.s.p., aby zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že, že je povinná odporkyňa zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 455,36 eur, úrok z úveru zo sumy 888,06 eur výške 15,80 % ročne zo sumy 888,06 eur od 18.9.2012 do zaplataenia, úrok z omeškania zo sumy 888,06 eur vo výške 8,75 % ročne od 18.9.2012 do zaplataenia, úrok z omeškania zo sumy 412,12 eur vo výške 8,75 % ročne zo od 18.9.2012 do zaplataenia a trovy konania. Žiada zároveň vysloviť, že zmluvné podmienky, ktoré boli súdom I. stupňa určené ako neprijateľné, nie sú neprijateľnými podmienkami.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec nielen obsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ustanovenia, ale aj v závislom výroku, ktorý odvolaním nebol dotknutý (§ 212 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) potom čo zistil, že je odvolanie podané včas a oprávnenou osobou (§ 201 a § 204 O.s.p.), postupom bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p., pretože zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, čím sa účastníkom odňala možnosť konať pred súdom.

V zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku, a v spojení s ust. § 167 ods. 2 O.s.p. i uznesenia, (použitých s odkazom na § 251 ods. 4 O.s.p.), súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti samotného výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t.j. musí byť preskúmateľné.

Spravodlivým prejednaním veci je súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa nálezu Ústavného súdu I. ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní.

Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny je potom aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vyjadruje to aj znenie vyššie citovaného ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Slovenský právny poriadok upravoval postavenie a ochranu spotrebiteľa najskôr v zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol účinný v období od 31.12.1992 do 30.6.2007. Dňom 1.7.2007 nadobudol účinnosť nový zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z., ktorý v ostatnom znení má v § 3 ods. 3 zakotvené, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. definoval spotrebiteľské zmluvy v ust. § 52 rozdielne v období od 1.4.2004 do 31.12.2007 a rozdielne v období od 1.1.2008. S účinnosťou od 1.1.2008 Občiansky zákonník v § 52 ods. 1 spotrebiteľskú zmluvu definuje ako každú zmluvu bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľom podľa ods. 3 cit. ust. je pritom osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom podľa ods. 4 cit. ust. je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Porovnajúc obsah účastníkmi uzavretej zmluvy o pripojení včítane jej dodatku s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami je nesporné a prvostupňový súd v preskúvanom rozsudku správne uzavrel, že právny vzťah založený predmetnými zmluvami medzi právnym predchodcom navrhovateľa, ktorý pri uzatváraní a plnení zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej resp. inej podnikateľskej činnosti ako dodávateľom v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ako podnikom v zmysle § 43 cit. zák. č. 610/2003 Z.z. a na druhej strane odporcom, ktorý pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a bol teda spotrebiteľom v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa § 43 cit. zák. č. 610/2003 Z.z. účastníkom, je spotrebiteľským vzťahom a predmetná zmluva o pripojení je zmluvou spotrebiteľskou. V dôsledku toho bolo na daný vzťah nevyhnutné aplikovať všetky ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy.

V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Ust. ods. 1 sa nevzťahuje podľa ods. 2 iba na predmet plnenia alebo cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Podľa ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V ods. 3 potom zákonodarca demonštratívne vymenúva ktoré ustanovenia uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú za neprijateľné podmienky. Medzi ne novelou Občianskeho zákonníka zák. č. 568/2007 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2008 bolo zakotvené písm. k), v zmysle ktorého za neprijateľnú podmienku sa považuje i ustanovenie, ktoré požaduje od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením tohto záväzku. Podľa ods. 5 cit. § 53 Občianskeho zákonníka v uvedenom znení, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

V zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka v uvedenom znení, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Toto ustanovenie je zachované v Občianskom zákonníku v nezmenenej podobe od účinnosti piatej hlavy o spotrebiteľských zmluvách. Ostatne citované ustanovenie je kogentné

a zakotvuje zákaz, aby sa zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve odchyľili od Občianskeho zákonníka takým spôsobom, že je to v neprospech spotrebiteľa. V zmysle ods. 2 tohto ustanovenia v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá síce nie je pre členské štáty EÚ priamo záväzná, avšak predstavuje interpretačné pravidlo a ktorá už bola transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky, v zmysle čl. 2 písm. a) nekalé podmienky znamenajú zmluvné podmienky definované v čl. 3.

Podľa čl. 3 bod 1 cit. smernice zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán vzniknutých na základe zmluvy k škode spotrebiteľa. Podľa bodu 2 podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty, podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz. Podľa bodu 3 príloha smernice obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

V zmysle čl. 4 cit. smernice bez toho, aby boli dotknuté ust. čl. 7, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy, alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

Podľa čl. 6 bod 1 členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 7 bod 1 členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Podľa prílohy tejto smernice bod 1. písm. e) medzi podmienky uvedené v čl. 3 ods. 3 okrem iných patrí i podmienka vyžadovať od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako náhradu.

V zmysle § 153 O.s.p. súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná. Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku do výroku rozhodnutia; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky ako bolo dojednané v spotrebiteľskej zmluve (ods. 4).

V zmysle § 53a Občianskeho zákonníka, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa (ods. 1). Ak sa rozhodnutie súdu podľa ods. 1 týka len časti zmluvnej podmienky, dodávateľ je povinný splniť

povinnosť uvedenú v ods. 1 v rozsahu tejto časti (ods. 2). Týmto ustanovením sa v zmysle § 879I Občianskeho zákonníka spravujú aj právne vzťahy vzniknuté do 28.2.2010, avšak vznik týchto právnych vzťahov ako aj nároky z nich uplatnené pred 1.3.2010 sa posudzujú podľa doterajších predpisov.

Z cit. § 153 ods. 3 cit. ust. vyplýva, že súd môže o neprijateľnosti podmienky použitej v spotrebiteľskej zmluve rozhodnúť tak na návrh ako aj bez návrhu. Predpokladmi na to, aby súd takto rozhodol aj bez návrhu je, že musí ísť o sporové konanie, v ktorom právny dôvod žaloby skutkovo a právne spočíva na spotrebiteľskej zmluve, pričom žalobcom môže byť spotrebiteľ, dodávateľ alebo aj združenie, výsledkom dokazovania je to, že podmienka alebo podmienky v spotrebiteľskej zmluve sú neprijateľné. Ods. 4 cit. ust. súdu ukladá, aby v súlade s hmotnoprávnym ust. § 53a Občianskeho zákonníka uviedol vo výroku rozsudku presné znenie podmienky, ktorá bola vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Účelom takéhoto výroku, ktorý môže byť prijatý aj na návrh aj bez návrhu účastníka konania - spotrebiteľa je to, aby dodávateľovi vznikla povinnosť zdržať sa používania takej podmienky vo všetkých zmluvách so spotrebiteľmi, resp. aj podmienky s rovnakým významom. Výrok by mal opísať znenie podmienky tak, ako je uvedené v zmluve. Tento výrok ale nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci (res iudicatae) pre spory tohto dodávateľa s inými spotrebiteľmi, ktorí neboli účastníkmi tohto konania.

Odvolateľ poukázal na to, že Obchodných podmienkach pre ČSOB spotrebiteľské úvery čl. 4.2 tretia veta, ktoré sú súčasťou Zmluvy o úvere navrhovateľ ustanovil, že: „Splátky istiny po termíne splatnosti sa budú naďalej úročiť úrokovou sadzbou uvedenou v zmluve a k nej navyše sa môže úročiť aj sadzbou úroku z omeškania. Navrhovateľovi prislúchajú úroky z úveru z istiny až do úplného reálneho zaplatenia istiny, nie ako tvrdí súd iba za obdobie do zosplatenia úveru. Navrhovateľ považuje rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu v časti poplatkov s poukazom na v tom čase platnú právnu úpravu za nesprávne. Prvostupňový súd mal preto správne vyložiť čl. 4.2 OP. Z odvolania navrhovateľa ďalej vyplýva, že dojednanie poplatku za správu úveru (ďalej len „Poplatok“) bolo až do 10.06.2013 v Slovenskej republike legítimne, a preto nemôže byť považované za neplatné. Navrhovateľ upozorňuje na to, že v slovenskom právnom poriadku, konkrétne v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZSU“), sa výslovne počíta s účtovaním poplatkov, vrátane poplatku za vedenie účtu (§ 9 ods. 2 písm. k/, n/). Poukázal zároveň na Smernicu 2008/48/ES (ďalej len „Spotrebiteľská smernica“), kde v preambule, bod 22 je uvedený: „Členské štáty by mali mať aj naďalej možnosť zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré zakazujú veriteľom žiadať od spotrebiteľa, aby si v súvislosti so zmluvou o úvere otvoril bankový účet alebo uzavrel dohodu o ďalšej doplnkovej službe, alebo aby hradil výdavky alebo poplatky za takéto bankové účty alebo ďalšie doplnkové služby. Spotrebiteľská smernica taktiež počíta s existenciou takýchto poplatkov, ale zároveň rešpektuje právo jednotlivých členských štátov ich prípadne zakázať. Túto možnosť, ale slovenský zákonodarca pôvodne nevyužil, a preto bol Poplatok legítimný. Až na základe novely zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „ZB“), účinnnej od 10.06.2013, bolo doplnené ustanovenie § 37 ods. 12 ZB. V dôsledku zmeny legislatívy navrhovateľ prestal Poplatok za správu úveru účtovať v júni 2013 u všetkých úverových klientoch. Poskytnutie úveru je potrebné chápať ako komplexný bankový produkt (zahrňujúci úver a súvisiace služby), za ktorý je platená cena spočívajúca v úrokoch a poplatkoch. Táto dualita platieb za poskytnutý úver je vyjadrená aj priamo v Zmluve o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii, podľa ktorého celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úroku a poplatku, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou... Popri úrokoch bude platiť aj ďalšie poplatky, ktoré sú premietané vo výške RPMN. Odporkyňa ešte pred podpisom Zmluvy o úvere vedela všetko o výške mesačnej anuitnej splátky a taktiež to, že bude povinná platiť poplatok za spracovanie úveru vo výške 33,19 eur a mesačný poplatok za správu úveru vo výške 1,99 eur. Odporkyňa poplatok za správu úveru riadne platila, neprotestovala proti nemu ani nežiadala žiadne vysvetlenie ohľadne toho poplatku. Rozhodnutie odporkyne uzavrieť zmluvu bolo slobodné a odporkyňa bola riadne a dostatočne informovaná o podstate zmluvného vzťahu. Navrhovateľ nepopiera skutočnosť, že dojednanie o poistení úveru je inkorporované priamo do textu úverovej zmluvy ako samostatný článok, ale pre vznik platného poistenia, ktoré sa pri uzatváraní zmluvy o úvere dojednáva individuálne je nevyhnutné vyplniť meno a rodné číslo poisteného a obsah poistnej zmluvy je priamo inkorporovaný v článku VII. Zmluvy o úvere. Odporkyňa chcela poistiť svoj úver pre prípad smrti, invalidity, následkom choroby alebo úrazu, pracovnej neschopnosti a straty zamestnania, dôkazom čoho sú aj jeho úhrady poplatku za poistenie úveru vo výške 1,91 eur mesačne. Svoju vôľu odporca prejavil jediným právne relevantným spôsobom, a to vlastnoručným

podpisom. Ďalšie tvrdenia súdu ohľadne neprijateľnosti účtovanie poplatkov za upomienky a výzvy považuje navrhovateľ taktiež za nesprávne, nakoľko v danom prípade poskytuje odporcovi (dlžníkovi) protiplnenie, službu tým, že v prípade jeho omeškania s plnením záväzku mu zašle upomienku a následne výzvu na plnenie, čo navrhovateľ aj dostatočne preukázal listinnými dôkazmi. Navrhovateľ sa touto službou snaží upozorniť odporcu (dlžníka), aby svoj záväzok splnil riadne a včas v zmysle zmluvy o úvere. Výška poplatku za túto službu, ktorú okrem iného poskytujú všetky banky v Slovenskej republike je primeraná nákladom, ktoré vznikajú na strane navrhovateľa. Navrhovateľ má za to, že priamo Obchodný zákonník v § 369 pri spotrebiteľských zmluvách odkazuje na predpisy Občianskeho práva a teda na Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Ustanovenie Obchodného zákonníka iba potvrdzuje tú skutočnosť, že aj absolútny obchod, akým je úverová zmluva, sa môže zároveň považovať za spotrebiteľskú zmluvu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a práve preto priamo v Obchodnom zákonníku upravil, ako sa majú riešiť úroky z omeškania v takýchto prípadoch. V rámci konania súd preskúmal zmluvné podmienky obsiahnuté v Zmluve o úvere, ako aj zmluvné podmienky obsiahnuté v obchodných podmienkach a dospel k záveru, že tieto obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky. V kontexte vyššie uvedeného v bode I. tohto odvolania, navrhovateľ s týmto tvrdením nesúhlasí a súdom určené zmluvné podmienky, ako aj zmluvné podmienky obsiahnuté v obchodných podmienkach nepovažuje za neprijateľné. Navrhovateľ má za to, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil ustanovenia ohľadom poistenia úveru. Slovenský právny poriadok nezakazuje, aby účastníci zmluvného vzťahu uzavreli aj dve zmluvy v rámci jednej listiny. V čl. VII Zmluvy o úvere je presne uvedené, že súčasťou úveru je aj poistenie, kto je poisťníkom, poisťovateľom a poisteným, akými podmienkami sa poistenie riadi, začiatok a koniec poistenia, zánik poistenia, výška poistného. Z uvedeného je zrejmé, že v tomto článku sú všetky podstatné náležitosti zmluvy v zmysle ust. § 788 Občianskeho zákonníka. Tak ako je uvedené vyššie (I.) v prípade poistenia ide o individuálne dojednanie. Odporkyňa jednoznačne preukázala, že jej prejav vôle bol urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Zároveň dávajú do pozornosti princíp autonómie vôle a slobody konania a v danej súvislosti odkazujú aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23 Cdo 1201/2009, t.j. že ochranu spotrebiteľa nie je možné pojať ako ochranu ľahkomyselnosti a nerozvážnosti spotrebiteľa. Podľa názoru navrhovateľa došlo na strane Okresného súdu Skalica k nesprávnej interpretácii právnej normy, ktorá je v rozpore s princípom spravodlivosti. Nesprávnym výkladom a aplikáciou právneho predpisu súd spôsobil, že protistrana v súdnom konaní nadobudla výhodnejšie postavenie v konaní, čím bol poškodený navrhovateľ. Navrhovateľ využil svoje právo na to, aby bola jeho vec spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom, avšak súd svojím konaním nezabezpečil rovnosť účastníkov v konaní a rovnako porušil princíp spravodlivosti. Navrhovateľ žiada odvolací súd v zmysle ust. § 220 O.s.p. v spojení s ust. § 223 O.s.p., aby zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že, že je povinná odporkyňa zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.455,36 eur, úrok z úveru zo sumy 888,06 eur výške 15,80 % ročne zo sumy 888,06 eur od 18.9.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania zo sumy 888,06 eur vo výške 8,75 % ročne od 18.9.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania zo sumy 412,12 eur vo výške 8,75 % ročne zo od 18.9.2012 do zaplatenia a trovy konania. Žiada zároveň vysloviť, že zmluvné podmienky, ktoré boli súdom I. stupňa určené ako neprijateľné, nie sú neprijateľnými podmienkami.

V ust. § 53 OZ je obsiahnutá úprava neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Ide o také podmienky, s ktorými sa spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah.

V odseku 1 zákonodarca vymedzil všeobecnú zásadu, podľa ktorej spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať také ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ak by zmluva obsahovala ustanovenia spôsobujúce nerovnováhu v právach a povinnostiach, ale v neprospech dodávateľa, takáto podmienka by v zmysle tejto právnej úpravy nebola neplatná. Čo treba rozumieť "značnou nerovnováhou", možno vydedukovať z úpravy neprijateľných podmienok upravených v odseku 4. Za značnú nerovnováhu treba vždy považovať také právne postavenie spotrebiteľa, ktoré mu nedovoľuje alebo značne obmedzuje uplatňovanie nárokov, ktorými sa domáha riadneho plnenia zo zmluvy, resp. nápravy už prijatého plnenia (vrátane uplatnenia nárokov vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady, omeškanie či škodu), alebo ktoré sa týkali možnosti odstúpenia od zmluvy.

S poukazom na vyššie uvedené je zrejmé, že prvostupňový súd sa náležitosťami odôvodnení súdnych rozhodnutí dôsledne neriadil. Z preskúmaného rozsudku nie je možné zistiť, na základe ktorých

zákonných ustanovení, na základe ktorých skutkových okolností a na základe akých úvah súd dospel k svojim záverom vo vzťahu k napadnutej časti rozsudku.

Za neprijateľnú sa považuje zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá a spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán ku škode spotrebiteľa, zároveň však nemôže byť neprijateľnou podmienka, ktorá sa týka predmetu plnenia a ceny plnenia. Dohodnutý úrok sa považuje za cenu plnenia, preto dohody zmluvných strán, aj keď ide o spotrebiteľskú zmluvu, nemôžu byť vyhlásené za neplatné v časti dohodnutých úrokov (§ 53 ods. 1, predtým § 53 ods. 1, 2 OZ). Nárok na zaplatenie úroku zo zmluvy je možné posudzovať podľa § 39 OZ v spojení s § 3 OZ a dojednaní môžu byť neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. Pokiaľ súd určí zmluvnú podmienku za neprijateľnú, v odôvodnení rozsudku musí vysvetliť, v čom spočíva značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom vychádza z konkrétnych dohodnutých častí zmluvy týkajúcich sa jednotlivých uplatnených nárokov. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku nie je teda možné zistiť pre rozhodnutie súdu relevantné skutočnosti. V dôsledku toho je rozsudok v napadnutých preskúmaných častiach nepreskúmateľným.

Je nepreskúmateľné z akých dôvodov považoval prvostupňový súd ním učené podmienky za neprijateľné. Konkrétne zdôvodnenie vyslovenia neprijateľnosti podmienky vzhľadom na jej spôsobenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa absentuje (v určení súdu za neprijateľnú podmienku v bode 5.5 zmluvy, za neprijateľnú podmienku v čl. VI. zmluvy, na uvedenú neprijateľnú podmienku nadväzuje ďalšia nachádzajúca sa v bode 4.2 OP, za neprijateľnú podmienku čl. VII. v bode 5 prvá a druhá veta zmluvy).

Z ust. § 53 OZ je zřejmé, že to majú byť len tie, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ak by zmluva obsahovala ustanovenia spôsobujúce nerovnováhu v právach a povinnostiach, ale v neprospech dodávateľa, takáto podmienka by v zmysle tejto právnej úpravy nebola neplatná. Za značnú nerovnováhu treba vždy považovať také právne postavenie spotrebiteľa, ktoré mu nedovoľuje alebo značne obmedzuje uplatňovanie nárokov, ktorými sa domáha riadneho plnenia zo zmluvy, resp. nápravy už prijatého plnenia (vrátane uplatnenia nárokov vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady, omeškanie či škodu), alebo ktoré sa týkali možnosti odstúpenia od zmluvy. Toto vymedzenie pojmu značnej nerovnováhy možno vydedukovať z úpravy neprijateľných podmienok upravených v § 53 ods. 4 OZ. Vo vzťahu k tomuto inštitútu, že neprijateľné sú tie podmienky, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, mal prvostupňový súd každú ním určenú podmienku vyhodnotiť prečo značnú nerovnováhu spôsobuje. Teda, že spôsobia také postavenie spotrebiteľa nedovoľujúce mu alebo značne obmedzujúce uplatňovanie nárokov, ktorými sa domáha riadneho plnenia zo zmluvy, resp. nápravy už prijatého plnenia.

V prípade, ak boli podmienky dojednané individuálne (v spotrebiteľských zmluvách v širšom zmysle), tak sa na ne režim uvedený ust. § 53 O.z. okrem odseku 4 písm. a), nevzťahuje. V odsekoch 2 (za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah) a 3 (ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané). sa spresňuje, ktoré podmienky, ak boli individuálne dojednané, sa za neprijateľné nepovažujú. V prípade pochybností či sporu musí dodávateľ preukázať, že zmluvné podmienky boli dohodnuté individuálne. Ak to nepreukáže, platí, že neboli individuálne dojednané.

Konkrétne prvostupňový súd určil za neprijateľnú podmienku v čl. VI. zmluvy, podľa ktorej pre prípad omeškania so zaplatením akýchkoľvek záväzkov podľa tejto zmluvy berie dlžník na vedomie a súhlasí s tým, že dlžnú sumu so zaplatením ktorej bude v omeškaní, je banka oprávnená úročiť úrokom z omeškania. Výška sadzby úroku z omeškania je určená v Obchodných podmienkach pre ČSOB spotrebiteľské úvery, ktoré sú súčasťou zmluvy. Súd odôvodňoval: „... Na uvedenú neprijateľnú podmienku nadväzuje ďalšia nachádzajúca sa v bode 4.2 OP, (kde ak sa dlžník dostane do omeškania so zaplatením akýchkoľvek záväzkov podľa zmluvy je banka oprávnená účtovať dlžníkovi úrok z omeškania vo výške, ktorú banka zverejňuje v prevádzkových priestoroch pobočiek banky a na www.csob.sk, pričom banka jej oprávnená inkasovať úrok z omeškania z účtu dlžníka aj bez jeho súhlasu. Splátky istiny po termíne splatnosti sa budú naďalej úročiť úrokovou sadzbou uvedenou v zmluve a k nej navyše sa môžu úročiť aj sadzbou úroku z omeškania. Úroky a poplatky neuhradené v termínoch

splatnosti sa budú úročiť len sadzbou úroku z omeškania. Dlžník vyhlasuje, že bol pri podpise zmluvy informovaný o výške sadzby úroku z omeškania platnej ku dňu podpisu zmluvy.) Súd len zdôvodnil, že obe tieto podmienky sú neurčité, nie je jasné o aké záväzky ide, za ktoré má spotrebiteľ platiť, navyše v žiadnom ustanovení zmluvy a ani v Obchodných podmienkach pre ČSOB spotrebiteľské úvery nebola určená výška úroku z omeškania. Nie je tak zrejme, za čo má spotrebiteľ plniť a v akej sadzbe úroku z omeškania. Právny úkon je v tejto časti nezrozumiteľný, neurčitý a preto podľa § 37 ods. 1 OZ neplatný.“ Nezdôvodnil však prečo tieto podmienky spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktoré sú to z neprijateľných podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 4). V odseku 4 je zakotvený exemplifikatívny výpočet neprijateľných podmienok uvedených v spotrebiteľských zmluvách. Novelou (zákonom č. 568/2007 Z.z.) bol ich výpočet spresnený a doplnený [písm. a) až r)], a to na základe smernice č. 93/13/ES <. Osobitne sa však treba zmieniť o neprijateľnej podmienke uvedenej v písmene a). Táto neprijateľná podmienka má trochu iný význam a dosah ako ostatné. Táto neprijateľná podmienka sa týka aj tých spotrebiteľských zmlúv (v širšom zmysle), pri ktorých spotrebiteľ mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy, ale s určitým plnením, ktoré sa od neho požaduje, sa nemal možnosť oboznámiť. Ide o také povinnosti (plnenia), ktoré neboli dohodnuté, a preto ich plnenie nemožno od spotrebiteľa vyžadovať. Nie sú obsahom spotrebiteľskej zmluvy. Ide o zásadnú povinnosť informovať spotrebiteľa o všetkých jeho povinnostiach (plneniach) vopred. Toto ustanovenie chráni spotrebiteľov pred akýmikoľvek dodatočnými požiadavkami na plnenie zo strany dodávateľa. Preto ak sa vyhodnocuje neprijateľná podmienka vo vzťahu k ust. § 53 ods. 4 písm. a) /za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy/ je treba vyložiť tak, či sú to také povinnosti (plnenia), ktoré neboli dohodnuté, a preto ich plnenie nemožno od spotrebiteľa vyžadovať a nie sú obsahom spotrebiteľskej zmluvy. Ani tieto okolnosti neboli v rozhodnutí súdu I. stupňa pri argumentácii individuálneho dojednaní konkrétne zdôvodnené.

V tejto súvislosti treba tiež poukázať na to, ktoré podmienky nemožno považovať za neprijateľné. Novela (zákon č. 575/2009 Z.z.) účinná od 1. marca 2010 zmenila znenie druhej vety v odseku 1 tak, že za neprijateľné nemožno považovať podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, a ďalej (to bolo aj pred novelou), že neprijateľnou nemôže byť taká podmienka, ktorá bola dojednaná individuálne. V tejto súvislosti treba uviesť, že v § 37 ods. 1 je zakotvená požiadavka na určitosť a zrozumiteľnosť právneho úkonu, (čo sa, samozrejme, predovšetkým týka predmetu zmluvy) ako podmienka jeho platnosti. Zákonodarcou použil pojem "hlavný predmet plnenia", podľa nášho názoru nie celkom správne, lebo zmluva má svoj predmet, ktorý však môže spočívať vo viacerých plneniach. Vychádzajúc z anglického znenia článku 4 ods. 2 smernice Rady č. 93/13/EHS <. o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, sa domnievame, že správne mali byť použité slová "vymedzenie hlavného predmetu zmluvy", a nie "hlavný predmet plnenia". To, pochopiteľne, bude aktuálne najmä pri zmiešaných zmluvách, kde budú napríklad dve zmluvy a každá bude mať svoj predmet.

Konkrétne v danej veci je potrebné zrejme považovať za takú podmienku, že sa týka hlavného predmetu plnenia, ktorú určil za neprijateľnú podmienku v čl. VII. v bode 5 prvá a druhá veta zmluvy, ktorá vychádza z hlavného predmetu plnenia, poisťovnej zmluvy a ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, Preto sa tým to mal prvostupňový súd zaoberať pri určovaní neprijateľnosti podmienky Súd uviedol, že zmluvná podmienka o poistení spolu s čl. VII. bod 5 je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 37 ods. 1 OZ, nakoľko nebol pre zo strany odporkyne urobený slobodne, vážne a je neurčitým prejavom vôle. Právnomu úkonu zo strany spotrebiteľa chýbajú náležitosti slobodnej vôle, pretože je daný do zmluvy dodávateľom na predtlačenej a ním vopred pripravenej zmluvy, čo spôsobuje v zmysle § 37 ods. 1 OZ neplatnosť právneho úkonu. Spotrebiteľ, resp. odporkyňa mohla zmluvu buď ako celok prijať alebo odmietnuť, nemohla ovplyvniť obsah týchto častí zmluvy, formulovaných navrhovateľom ako jej vyhlásenie. v čom však považoval súd túto podmienku za neurčitú, nejasnú a nezrozumiteľnú nie je zdôvodnené vo vzťahu k hlavného predmetu plnenia. Čo sa týka zmluvy o úvere v časti poistenia ako ďalšieho právneho úkonu, ktorým sa zamýšľalo vyvolať medzi účastníkmi či medzi odporkyňou a treťou osobou ďalší záväzkový vzťah, súd poukázal na ustanovenie § 788 ods. 1 a 2 OZ a ďalej zdôvodnil, že ak navrhovateľ tvrdil, že má nárok na zaplatenie poisťného, bolo jeho povinnosťou preukázať, že vznikla platne zmluva o poistení, o čom súdu nepredložil žiadny dôkaz. Pre neunesenie dôkazného bremena o záväzkovom vzťahu zo zmluvy o poistení, o výške poistenia nemožno akceptovať, ani podmienku, že v splátke je zahrnuté aj poisťné. Záver o neunesení dôkazného bremena

pri poistnej zmluve nemá vplyv na platnosť zmluvy o úvere a povinnosti odporkyne plniť z tejto zmluvy (§ 52a ods. 1, 2 OZ).

V odvolaní však navrhovateľ má za to, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil ustanovenia ohľadom poistenia úveru. Slovenský právny poriadok nezakazuje, aby účastníci zmluvného vzťahu uzavreli aj dve zmluvy v rámci jednej listiny. V čl. VII Zmluvy o úvere je presne uvedené, že súčasťou úveru je aj poistenie, kto je poistníkom, poisťovateľom a poisteným, akými podmienkami sa poistenie riadi, začiatok a koniec poistenia, zánik poistenia, výška poistného. Z uvedeného je zrejmé, že v tomto článku sú všetky podstatné náležitosti zmluvy v zmysle ust. § 788 Občianskeho zákonníka. Tak ako je uvedené vyššie (I.) v prípade poistenia ide o individuálne dojednanie. Odporkyňa jednoznačne preukázala, že jej prejav vôle bol urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Vo vzťahu k tejto argumentácii sa zdôvodnenie vyslovenia neprijateľnosti tejto podmienky považuje táto časť odôvodnenia rozhodnutia súdom I. stupňa za nepreskúmateľnú.

Súd sa teda v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t.j. musí byť preskúmateľné.

Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia prvostupňového súdu s vyššie uvedenými kritériami, je zrejmé, že prvostupňový súd sa nimi dôsledne neriadil pri vyslovovaní neprijateľných podmienok .

S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., keďže sa ním účastníkom odňala možnosť konať pred súdom, zrušil, a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Súd I. stupňa sa preto v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t.j. musí byť preskúmateľné. Ak určí neprijateľné podmienky musí ich zdôvodniť vo vzťahu k ust. § 53 OZ (spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa , čo sa však nevzťahuje podľa ods. 2 iba na predmet plnenia alebo cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané). Za značnú nerovnováhu treba vždy považovať také právne postavenie spotrebiteľa, ktoré mu nedovoľuje alebo značne obmedzuje uplatňovanie nárokov, ktorými sa domáha riadneho plnenia zo zmluvy, resp. nápravy už prijatého plnenia (vrátane uplatnenia nárokov vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady, omeškanie či škodu), alebo ktoré sa týkali možnosti odstúpenia od zmluvy. Toto vymedzenie pojmu značnej nerovnováhy možno vydedukovať z úpravy neprijateľných podmienok upravených v § 53 ods. 4 OZ.

Aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky a teda popri úrokoch z omeškania či iných sankciách už zaoberala. Najvyšší súd konštatoval cit. „Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 OBZ (uznesenie NS SR vo veci 4 Obo 143/98)).“ V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 OZ o administratívnom strope úrokov z omeškania (napr. rozsudok KS v Prešove vo veci 6Co 182/2011). Súdny dvor výkladom smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách stanovil zásadne pravidlo pre kvalifikáciu zmluvnej podmienky za nekalú, ak sa odkláňa od dispozitívnych noriem zákona v neprospech spotrebiteľa (napr.C-415/11, AZIZ) cit. „Článok 3 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že:- pojem „značná nerovnováha“ ku škode spotrebiteľa treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť, či a prípadne v akej miere je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené

v platnom vnútroštátnom práve. ... - na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery [dobrej viery - neoficiálny preklad]“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní.“ Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu akceptoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou (pozri ďalej). Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. Alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.

Úroky za poskytnutie úveru sa na rozdiel od odplaty za akúkoľvek inú odplätnú službu či kúpu tovaru odlišujú tým, že plynutím času narastajú (cena za poskytnutú službu narastá). Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Preto dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne (C-415/2011, AZIZ). Tzn. akceptovateľné sú úroky len do zosplatnenia úveru, po zosplatnení úroky z omeškania, či iné sankcie. Súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 OBZ ; uznesenie NS SR vo veci 4 Obo 143/98).

Podľa ust. § 224 ods. 3 O.s.p. zároveň rozhodne odvolací súd o trovách tohto odvolacieho konania. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.